

Hồi Thứ Bốn Mười Bảy NGŨ TIỀN SONG VỆ

Hạ Vũ lặp lại một cách nghiêm nghị: “Đừng ham chiến!”.

Sau đó, nàng tiến lên trước, hướng về phía Nam xông thẳng. Vì bọn họ từ phía Bắc công kích vào, nên xem như nàng xông vào càng sâu bên trong Lục vương phủ.

Đoạn Như Yên bám sát theo sau, lần này trên tay nàng rồi cũng đổi được một thanh kiếm, khiến cho chiêu thức của nàng mạnh mẽ hơn không ít.

Duy chỉ có Bàn Đại Tiên thấy chiến cục chuyển sang có lợi nên có bụng ham đánh, nhưng cuối cùng cũng suất lĩnh đệ tử xông vào bên trong.

Hàn Tiểu Tranh đương nhiên đoạn hậu, do Hàn Tiểu Tranh đoạn hậu, bọn người kia không dám tiến tới tiếp cận.

Lúc Hạ Vũ, Đoạn Như Yên tiến tới phía trước rừng tùng thấp, Hàn Tiểu Tranh hô lớn nhắc nhở: “Cẩn thận, bên trong có cung tiễn mai phục!”.

Nhưng lại nghe Hạ Vũ nói: “Sẽ không còn đâu!”.

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc, không hiểu vì sao nàng nói thế.

Quả nhiên, khi vượt qua đoạn rừng tùng này, không thấy bóng dáng cung tiễn thủ ngăn trở nữa.

Hạ Vũ nói: “Mục đích của bọn chúng là muốn phân cách rồi bao vây và tiêu diệt chúng ta. Nếu từng nhóm không tiêu diệt được, bọn chúng hy vọng sẽ dồn chúng ta vào giữa rồi liên hợp các cánh lực lượng khác lại cùng đối phó, chứ không hy vọng chúng ta phá vây thoát ra ngoài!”.

Hàn Tiểu Tranh lúc này mới hiểu ra, nếu vậy thì Thần Thủ quả thật có khả năng còn trong phủ.

Nhưng cảm giác thấy Hạ Vũ có sai lầm ở điểm này, vì sao còn để nhóm người này cùng tiến sâu vào trong? Theo lý thì nên phá vây thoát ra ngoài mới đúng.

Hạ Vũ cố ý giảm tốc độ chậm lại, song hành với Hàn Tiểu Tranh, nàng cấp thiết nói: “Đêm nay e rằng sẽ có một trường ác chiến rồi! Thần Thủ quả nhiên là lão tặc gian xảo! Chuyện này do ta sắp đặt, ta không thể bỏ rơi các lộ nhân mã khác!”.

Ngừng một lúc, nàng lại nói: “Hơn nữa, dù chúng ta có đột phá vòng vây thoát ra được, mà người khác bị vây khốn, e rằng ngày sau có người đem chuyện này công kích ta, thậm chí nói ta bán đứng người khác. Bản thân ta vấp ngã cũng không sao, chỉ sợ thúc phụ của ta cũng bị liên lụy!”.

Trong lòng Hàn Tiểu Tranh có phần khó chịu.

Hạ Vũ nói: “Huống chi ta cũng muốn xem thử Thần Thủ thần thông quảng đại đến cỡ nào!”.

Nói đến đây, Hạ Vũ tiến nhanh mấy bước, nói với Bàn Đại Tiên: “Có mang theo pháo hiệu không?”.

Bàn Đại Tiên run run nói: “không có... đúng rồi, hình như người của Thần Điện dinh có mang!”.

Hạ Vũ không vừa ý nói: “Đừng nói với ta hình như!”.

Bàn Đại Tiên vội đáp: “Không phải hình như, là chắc chắn!”.

Hạ Vũ nói: “Tốt! Bây giờ ta muốn người mang theo thuộc hạ của người nhanh chóng đến chỗ của Thần Điện dinh, dùng pháo hiệu của họ phát tín hiệu cầu cứu! Nếu không hoàn thành được nhiệm vụ này, người không cần đến gặp ta nữa!”.

Bàn Đại Tiên nói: “Nếu không hoàn thành, tôi cho người lấy xương tôi làm pháo hiệu!”.

Hạ Vũ nói: “Đi đi, đừng có tham đánh! Có thể lọt qua thì không còn gì tốt hơn nữa, nếu gặp cản trở quá lớn thì...” nàng ngừng lại rồi chậm chậm nói: “Thí tốt giữ xe!”.

Hàn Tiểu Tranh giật mình.

Thoáng chốc, Bàn Đại Tiên cũng mất đi nụ cười trên mặt, có lẽ ông ta cũng ý thức được tính quan trọng của sự việc, vội vã dẫn đám thuộc hạ tốc hành sấp qua hướng Đông.

Bên này trong một lúc chỉ còn lại ba người: Hàn Tiểu Tranh, Đoạn Như Yên, Hạ Vũ.

Hạ Vũ nói với vẻ tiếc nuối: “Đáng tiếc không đem theo mồi lửa, nếu không đã có thể phóng một mồi lửa, cũng có thể khống chế một phần lực lượng của đối phương”.

Nàng nhìn sang lửa sáng ở phía Đông, dường như có chút ngưỡng mộ.

Khi ba người tiến vào nơi đã giao hẹn trước với các lộ nhân mã khác, vừa lúc Thiên Tàn Thập Nhị Kiếm và đệ tử Bất Nhị Môn ở phía Nam cũng vừa kịp đến.

Nhưng lúc này, Thiên Tàn Thập Nhị Kiếm chỉ còn lại Lục Kiếm, Bất Nhị Môn cũng tổn thất gần phân nửa.

Bọn họ nhìn thấy bên Hàn Tiểu Tranh chỉ còn lại ba người, không khỏi kinh ngạc.

Liễu Bất Âm, Diệp Bất Dương chưởng môn của Bất Nhị Môn đồng thanh hỏi: “Tiểu thư, các người làm sao... làm sao chỉ còn lại ba người?”.

Lời nói của hai người bọn họ hoàn toàn trùng khớp với nhau, nghe như là tiếng nói của một người, chỉ vì âm thanh nam nữ hợp lại nên nghe có vẻ là lạ.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Làm sao cả đám bọn họ đều gọi Hạ cô nương là tiểu thư, thật là lộn xộn”.

Hạ Vũ nói: “Những người khác tiến sang hướng Thần Điện dinh rồi!”.

Thiên Tàn Lục Kiếm và người của Bất Nhị Môn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi bọn họ tưởng rằng số người khác toàn bộ đã chiến tử hết cả.

Bấy giờ, bên cạnh bọn họ mới bắt đầu xuất hiện người của Lục vương phủ, ánh chừng sáu bảy chục người, thêm vào sau lưng nhóm Hàn Tiểu Tranh lại có sáu bảy chục người, cộng lại đã có hơn trăm người đang kéo tới vây phục từ ngoài bảy tám trượng, nhưng không tiến công vào.

Hạ Vũ hạ giọng nói: “Bọn chúng muốn hình thành thế hợp vây chúng ta rồi mới động thủ!”.

Đang lúc nói chuyện, ngự tiền thị vệ và Thánh Thiên Pháp Vương cũng đã kéo tới. Toàn thân Thánh Thiên Pháp Vương đều là máu, hình dáng vô cùng đáng sợ, nhưng nhìn kỹ thì ông ta không hề thọ thương, máu trên người đều là của đối phương. Ngự tiền thị vệ chỉ còn lại mười ba người.

Ngự tiền nhất phẩm đại đao thị vệ, một người là Thôi Phong, một người là Âu Dương Mục Dã, hai người vừa thấy Hạ Vũ liền bất mãn nói: “Hạ cô nương, Thần Thủ đã rời khỏi vì sao chúng ta còn gặp phải sự chống trả kịch liệt như vậy?”.

Bọn họ là người duy nhất gọi Hạ Vũ là Hạ cô nương, mà lời nói cũng rất khó nghe, rõ ràng ngày thường bọn họ có rất nhiều cơ hội tiếp cận Hoàng Thượng, vô hình đã nuôi dưỡng tập tính kiêu hãnh.

Hạ Vũ lạnh nhạt trả lời: “Nếu Thần Thủ dễ đối phó thì Hoàng Thượng sao dám làm phiền nhị vị đại giá?”.

Lời nói chứa đầy ẩn ý, thử hỏi còn ai là người mà Hoàng Thượng không dám làm phiền?

Hạ Vũ nói như vậy chỉ bất quá là muốn nhắc nhắc bọn họ được Hoàng Thượng chỉ định phụ trách việc này, nói như thế so với lời nói thẳng dễ nghe hơn nhiều.

Âu Dương Mục Dã và Thôi Phong cũng không nói gì được nữa.

Đúng lúc này, phía Đông đột nhiên vọng lại tiếng đánh giết dậy trời.

Hạ Vũ biến sắc nói: “Chúng ta mau tiến qua tiếp ứng huynh đệ Thần Điện dinh!”.

Khi bọn họ xông qua hướng Đông, bọn người của Lục vương phủ lập tức tiến ra ngăn trở.

Tất cả nhân thủ bên phía Hạ Vũ cộng hết lại cũng chỉ có năm sáu chục người, mà đối phương lại có trên trăm người.

Nhưng trong số người bên này lại nhiều cao thủ, ngoài Hàn Tiểu Tranh ra còn có Âu Dương Mục Dã, Thôi Phong, Thánh Thiên Pháp Vương, Liễu Bất Âm, Diệp Bất Dương đều là đương thế cao thủ, cho nên bọn người của Lục vương phủ cũng phải khép nép lùi lại, nhóm người của Hạ Vũ càng lúc càng đến gần nhóm người bên Thần Điện dinh.

Vì phía Đông có hỏa pháo do chúng huynh đệ của Thần Điện dinh phát, nên bên này ánh sáng chói lòa. Khi hai bên còn cách nhau chừng mười trượng, Hàn Tiểu Tranh đã có thể nhìn rõ chiến cục bên kia.

Vừa xem, Hàn Tiểu Tranh không khỏi kinh sợ.

Hàn Tiểu Tranh phát hiện Bàn Đại Tiên và số thuộc hạ của ông đã xông đến và hợp lại một chỗ cùng Thần Điện dinh, nhưng Sáu Quỷ dưới tay Bàn Đại Tiên chỉ còn lại chín người.

Hàn Tiểu Tranh có thể nhìn rõ như vậy là vì nhân sĩ của Thần Điện dinh mặc toàn đồ đen, hình dáng cũng cường tráng, Sáu Quỷ Môn so với họ thì thấy quá rõ ràng, chẳng trách Hàn Tiểu Tranh chỉ nhìn qua là phân biệt được ngay.

Người của Thần Điện dinh lúc này cũng chỉ còn lại chừng bốn chục người.

Đột nhiên, ánh mắt của Hàn Tiểu Tranh ngừng lại trên hai người đang đứng bên ngoài chiến cục.

Trong đó có một người hoa y cẩm phục, khí vũ bất phàm, hiển nhiên đó là Thần Thủ.

Còn người bên cạnh Thần Thủ lại cùng với Thần Thủ như hình với bóng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, bên Thần Điện dinh là chiến đấu gian khổ nhất. Võ công những người đối địch với họ đều không tầm thường, rõ ràng một phần lớn tinh anh của Lục vương phủ đều ở bên này.

Người của Thần Điện dinh và Sáu Quỷ Môn không ngừng ngã xuống.

Hàn Tiểu Tranh vừa giận vừa gấp, hú lên một tiếng, người đã như một làn khói bay thẳng.

Khoảng cách mười trượng, chớp mắt đã tới. Hạ Vũ sợ Hàn Tiểu Tranh bất cẩn, lập tức phóng theo.

Thân hình Hàn Tiểu Tranh còn chưa định đã xuất ngay một chiêu Duy Kiếm Độc Tôn.

Một cái đầu người đã văng lên, còn một người lại như kẻ đang say rượu, uốn eo, loạng choạng tiến lên mấy bước, hai tay ôm lấy ngực rồi cũng ngã sấp trên mặt đất.

Hàn Tiểu Tranh biết một khi công lực vận đến cực hạn sẽ gặp nguy hiểm, nên Hàn Tiểu Tranh vừa bắt đầu đã ngầm lưu lại một ít công lực, phải dựa vào tinh sắc của kiếm pháp để thủ thắng.

Vòng vây như tường đồng cột sắt cuối cùng do Hàn Tiểu Tranh và Hạ Vũ xông đến, bắt đầu trở nên rời rạc và lúng túng.

Bàn Đại Tiên lúc này mới lấy lại hơi, kêu lớn: “Ai có pháo hiệu?”.

Thật như người vừa tỉnh mộng, lập tức có người sờ đến pháo hiệu đeo ở giữa hông.

Nhưng vừa lơ là, đã có kẻ thừa cơ tập kích, một ngọn thương ác độc từ phía sau

đâm đến, xuyên qua người kia, pháo hiệu rơi khỏi tay rớt xuống đất.

Lúc này bên trong chợt vang lên giọng Thần Thủ hô lớn: “Ai nhặt pháo hiệu thì giết kẻ đó!”.

Giọng nói chắc nịch, lại có một người của Thần Điện dinh vừa cúi người nhặt lấy pháo hiệu đã chết dưới mũi kiếm lưỡi búa.

Hàn Tiểu Tranh đại nộ, phi ra một cước, góc độ hiểm hóc, sức mạnh cực lớn.

Một cánh tay cầm đao liền “rắc” một tiếng đã gãy lìa.

Chân của Hàn Tiểu Tranh lúc này lại đá trúng vào hạ bộ hắn, gã này liền văng đến đúng chỗ pháo hiệu rơi xuống.

Bọn người của Lục vương phủ thấy có một thân hình phóng đến, giống như đang xông đến giành lấy pháo hiệu, lập tức nghĩ cũng không nghĩ, các loại binh khí liền phóng đến.

Tiếng “phập phập” vang lên không ngừng, trong chớp mắt thân người gã đã trúng vô số đao kiếm, mạng còn đâu nữa?

Đến khi đám người kia nhìn rõ vong hồn đó là người phe mình, Hàn Tiểu Tranh đã nhân cơ hội này lách người vào trong, lúc bọn chúng còn chưa kịp rút binh khí trên cái thi thể kia ra, Hàn Tiểu Tranh đã tiến hành xong một đợt công kích.

Có ba tên cùng với gã đồng bọn bị ngộ sát mệnh táng hoàng tuyền.

Hàn Tiểu Tranh thừa cơ nhặt pháo hiệu lên.

Cùng lúc này, có hai ngọn thương một trước một sau bổ tới. Bọn chúng không muốn để Hàn Tiểu Tranh có cơ hội ném pháo hiệu.

Người Hàn Tiểu Tranh nhẹ nhàng xoay một cái, hai tay vừa kéo vừa đẩy, hai ngọn thương đã rời khỏi tay chủ nhân của chúng, bắn sang hai người đối diện.

Một tên nhanh nhẹn tránh được, còn một tên bị ngọn thương cắm xuyên qua người như xuyên hồ lô.

Hàn Tiểu Tranh hướng về phía Hạ Vũ hô lớn: “Tiếp lấy!”.

Sau khi dứt lời, Hàn Tiểu Tranh vẫn chưa ném pháo hiệu trong tay mà phóng tới một bước, đánh ra một chiêu Kiếm Ưng Bách Thành.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, lúc giọng Hàn Tiểu Tranh vừa dứt, đã có hai tên từ hai bên xông vào giữa Hàn Tiểu Tranh và Hạ Vũ, hiển nhiên là muốn chặn pháo hiệu mà Hàn Tiểu Tranh ném sang cho Hạ Vũ.

Kết quả, bọn chúng giống như lao vào mũi kiếm của Hàn Tiểu Tranh.

Sau khi hai tên ngã xuống, Hàn Tiểu Tranh mới thật ném pháo hiệu trong tay ra.

Bấy giờ, người ở xa một chút dù muốn ngăn cản cũng không còn kịp nữa.

Hạ Vũ đưa tay tiếp lấy rồi dùng sức phóng lên trời.

Một tràng âm thanh hú lớn, truyền đi rất xa.

Ước chừng ngoài hai dặm lại có một tràng âm thanh hú lên, đó là tin tức đã được truyền đi. Tiếp theo, cứ một đường truyền đi như thế, có thể truyền đến được ngoài trăm dặm với một tốc độ cực nhanh.

Nhưng phương pháp này chỉ có thể dùng để truyền một số tín hiệu rất đơn giản. Nội dung khác nhau thì thủ pháp ném cũng khác nhau, âm thanh dài ngắn, khi trong khi đục, nếu dùng nhiều cây pháo hiệu phối hợp với nhau thì có thể biểu đạt được nội dung tương đối nhiều một chút.

Cho nên Hàn Tiểu Tranh mới giao pháo hiệu cho Hạ Vũ.

Pháo hiệu vừa phát, nhóm người bên Hạ Vũ tinh thần phấn khởi hẳn. Thần Thủ đột nhiên vỗ tay mấy cái rất nhịp nhàng.

Bọn người của Lục vương phủ này giờ đánh giết điên cuồng liên lui cả ra như lúc thủy triều rút.

Phút chốc đã xuất hiện một sự yên tĩnh tạm thời. Không gian vừa lắng xuống, không khí giết chóc đặc lại càng đậm.

Thần Thủ chậm chậm nói: “Mời Tả thiếu hiệp ra đây!”.

Liên nghe một tiếng “k... é... é... t... t...” từ gian nhà gỗ phía sau lưng Thần Thủ mở ra, một luồng ánh sáng từ bên trong chiếu ra.

Đứng ngay trước cửa là Tả Chi Nhai và Mộ Dung Tiểu Dung.

Thần Thủ nói: “Tả thiếu hiệp, bọn người đang đứng trước mặt là kẻ thù giết cha người. Sao người còn chưa giết bọn chúng đi?”.

Tả Chi Nhai kinh ngạc nói: “Không phải ông nói kẻ thù giết cha ta là giáo chủ Vô Nhai Giáo sao?”.

Hàn Tiểu Tranh và Hạ Vũ nghe thế đều cả kinh. Nhưng họ nhanh chóng hiểu ra, nhất định là Tả Chi Nhai cũng giống như Hàn Tiểu Tranh sau khi luyện Thiên Cơ Thần Công, dụng công quá độ nên bị mất đi trí nhớ.

Sau khi mất trí, những gì Tả Chi Nhai biết đều do Thần Thủ nói lại với hắn.

Không trách được hắn nói kẻ thù giết cha hắn là giáo chủ Vô Nhai Giáo Tổng Mễ. Vì Thần Thủ muốn đối phó Vô Nhai Giáo nên tốt nhất là đem mâu thuẫn trút lên đầu giáo chủ Vô Nhai Giáo.

Thần Thủ lại nói: “Bọn chúng toàn là người của Vô Nhai Giáo. Những kẻ làm nanh vuốt của cộc cũng đáng chết như nhau!”.

Tả Chi Nhai đột nhiên nói: “Thì ra đều là người của Vô Nhai Giáo. Ta tưởng có ai vì cố gì xông vào vương phủ, giết người phóng hỏa. Thì ra là bọn vô ác bất tác này!”.

Ngữ khí của hắn hiện rõ vô cùng bi nộ, tựa như tràn đầy hận thù vô hạn.

Mộ Dung Tiểu Dung nói: “Tả đại ca, đừng tin hắn! Những người này vốn không phải người của Vô Nhai Giáo!”.

Tả Chi Nhai nói với vẻ không giận dữ: “Không lẽ Lục vương gia lại đi gạt ta? Tuy cô đối với ta rất tốt, nhưng rốt cuộc cô vẫn là một người phụ nữ thiếu kiến thức, hôm nay là ngày ta báo thù cho cha ta!”.

Hắn nhả mặt lại, tay siết chặt cán kiếm, chậm chậm bước ra khỏi gian nhà gỗ, Mộ Dung Tiểu Dung dùng sức kéo hắn lại, nhưng bị hắn xô ngã qua một bên.

Thần Thủ thấy thế rất vừa lòng.

Tả Chi Nhai rút kiếm ra, đưa ngang lên, từng bước từng bước tiến đến phía trước.

Lúc đi ngang qua Thần Thủ, một biến hóa kinh người xuất hiện.

Tả Chi Nhai đột nhiên vặn người, thanh kiếm trong tay như điện xẹt phóng vào ngực Thần Thủ.

Tất cả mọi người đều ngỡ ngàng trước hành động bất ngờ này.

Thần Thủ thoáng chốc bàng hoàng, tiếp theo hắn phản ứng một cách bất khả tư nghị, trong chớp mắt đã lách người lướt qua.

Thần thủ rất nhanh, nhưng đòn công kích của Tả Chi Nhai quả thực quá đột ngột mà cự ly cũng quá gần.

Chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, trước ngực hắn đã bị rách hở một đường. Tuy không đến mức chí mạng nhưng cũng làm máu thịt toác ra, nhìn thấy thật ghê sợ.

Lập tức có tám tên áo trắng xông đến thủ thế trước mặt Thần Thủ. Mộ Dung Tiểu Dung thừa lúc hỗn loạn, nhanh chóng lướt đến bên cạnh Tả Chi Nhai.

Thần Thủ thét lớn: “Tránh ra! Dù bản vương có trúng một kiếm, hắn cũng vẫn không phải là đối thủ của ta!”.

Tả Chi Nhai cười cợt: “Người thật tự tin! Cũng chính vì người quá tự tin nên mới trúng một kiếm!”.

Gương mặt Thần Thủ không còn tuấn lãng bất phàm nữa, hắn nghiêng rằng: “Lẽ nào không bị mất trí? Không! Không thể nào!”.

Tả Chi Nhai nói: “Đương nhiên không thể nào! Nhưng người mất trí không lẽ không thể khôi phục lại trí nhớ sao?”.

Thần Thủ điên cuồng thét lên: “Không thể nào, Làm sao người khôi phục được trí nhớ?”, nỗi đau đớn của hắn không phải vì nhục thể mà vì hắn tính toán sai lầm. Đối với người tự cao vì thiên tư hơn người như hắn, khó tha thứ nhất là bị người khác ám toán, trong mắt của hắn chỉ có hắn đi ám toán người khác mà thôi.

Vô Tâm thấp giọng nói: “Chủ nhân, tôi biết ai đã bán đứng chủ nhân!”.

Gã tiến lên một bước, dường như không muốn để cho người phản bội Thần Thủ không nghe được.

Chỉ thấy Vô Tâm thì thầm gì đó bên tai Thần Thủ, sau đó lại thấy thần sắc Thần Thủ biến đổi.

Hình như đồng thời, tay phải Vô Tâm dang ra, đã có một ngọn đoản đao cắm vào bụng dưới Thần Thủ.

Thần Thủ đánh một chưởng, Vô Tâm loạng choạng văng ra, khi đứng vững lại thì trên khoe miệng đã có một dòng máu tươi.

Biến hóa như vậy, thực quá kỳ dị. Người cả hai bên nhất thời đều bàng hoàng.

Thần Thủ dùng một tốc độ nhanh không thể tả, phong bế các huyết đạo quanh vết thương, sau đó mới nói: “Không ngờ người cũng bán đứng ta. May thay ta cảm thấy kỳ lạ nên không đi cướp pháp trường!”.

Vô Tâm cười “ha ha”, lại ói ra một ngụm máu tươi. Hàn Tiểu Tranh ngằm kinh sợ, không ngờ Thần Thủ trong tình trạng thân thọ trọng thương mà công lực vẫn còn kinh người như thế.

Lại nghe Vô Tâm nói: “Người sai rồi, việc cướp pháp trường không phải ta tiết... tiết lộ ra, xem... xem ra người thực đã đến... đến lúc chúng phản thân ly rồi!”.

Nụ cười trên mặt Vô Tâm trở nên kỳ quái, nói tiếp: “Người biết ta là ai không? Ha ha ha...”.

Dường như tất cả ánh mắt đều dồn về phía Vô Tâm, Hàn Tiểu Tranh không ngờ một người quỷ dị u linh như vậy lại phản bội Thần Thủ.

Chỉ thấy Vô Tâm dùng sức xoa vò trên mặt, kể đó hấn lột trên mặt ra một tấm mặt nạ da người cực kỳ tinh xảo.

Hàn Tiểu Tranh cả kinh hô lên: “Phục tiên bối!”.

Đang đứng trước mặt mọi người lại chính là Phục Ngưỡng, đường chủ Vô Giải Đường của Vô Nhai Giáo.

Thần Thủ như bị người ta đánh trúng một chưởng, gương mặt phút chốc đã chuyển sang trắng bệch như giấy.

Phục Ngưỡng cười lạnh lùng nói: “Người không ngờ được Vô Tâm thật đã sớm bị ta giết cách đây mười mấy năm trước rồi chứ! Mười mấy năm trước, người một mực bức bợn ta và Diệp Thích đến chỗ chết, mà giáo chủ của ta lại không tha cho ta, cho nên ta mới nghĩ ra kế hoạch này. Ta đã chờ hết mười mấy năm, cuối cùng cũng chờ được cơ hội này. Chứng mất trí của Tả thiếu hiệp, chính do ta trị khỏi, hơn nữa hấn còn biết tất cả chân tướng. Hấn không rời khỏi đây, cũng là vì muốn đòi người trả nợ máu!”.

Tả Chi Nhai nói: “Không sai! Tuy ta chưa từng yêu A Vân, nhưng trên danh nghĩa cô ấy là thê tử của ta, huống chi cô ấy vốn là một cô gái bất hạnh, dù cho vô thân vô cố đối với ta, ta cũng vì cô ấy đòi lại công đạo!”.

Trong mắt Thần Thủ lóe lên ánh sáng điên cuồng, giọng của hấn cũng đã trở nên lạc lõng khó nghe: “Thật không ngờ người ta tin tưởng nhất lại là người xem thường ta nhất!”, giọng của hấn trầm xuống: “Các người đừng quá đắc ý, ta vẫn có thể thu

thập cả đám không biết trời cao đất dày các người!”.

Tay phải của hắn từ từ úp xuống, liên vang lên một trận âm thanh như tiếng kim loại va đập.

Hàn Tiểu Tranh thần sắc đại biến, lập tức đưa kiếm ra trước ngực che chắn, để tránh hắn ra tay đả thương người khác, dường như đồng thời, Tả Chi Nhai cũng đứng xoạc chân ngang bằng vai.

Hai người nhìn nhau, gật gật đầu, trong lòng đã thầm định giao ước. Hai người phải hợp sức đối phó với tên đại ma đầu Thần Thủ.

Hạ Vũ hô to: “Chúng ta cũng giết mấy người để trợ uy cho họ!”.

Bốn phía xung quanh liền nổi lên tiếng đánh giết.

Bấy giờ, bên này lại thêm Mộ Dung Tiểu Dung, Phục Ngưỡng, thế lực lại lớn thêm một phần. Thêm vào biến cố Thần Thủ đột ngột thọ thương khiến cho sĩ khí của đối phương giảm xuống không ít. Quần hào vốn dĩ đã rơi vào thế cùng, giờ đây lại có thể cùng đối thủ ác chiến nan phân nan giải.

Tay phải của Thần Thủ chậm chậm giơ lên

Trong ánh lửa bập bùng, cánh tay này lại lóe lên ánh kim loại khiến người ta cảm thấy có vẻ yêu dị.

Chợt, Thần Thủ hú lên một tiếng, phóng lên ba thước rồi lộn ngược, thân người như một ngọn thương bắn thẳng ra, nhanh như điện xẹt, trong chớp mắt đã liên tiếp phóng ra mười ba chưởng công kích về phía Hàn Tiểu Tranh và Tả Chi Nhai.

Giống như có đến hai Thần Thủ đồng thời đối địch.